

Det kastnät, som jag har, är ett verk av henn
 Bueks själ. Själ vel jag ej; henn har knötmåten men
 del skulle väl på samma sätt som med "Kassone".
 Träden full nättelt köpte den själ hos en hennlande
 i Lund. Det skulle vara en särskild sorts garn, henn
 köpte. Särskild utmärkande var, att det skulle hålla,
 då man kastade ut det, vafris garnet fick vara starkt.
 Henn hade en slyttel, som har knöl nättelt på.
 Utmed nedesta kanten hängde en rad av bly-
 kulor, vanligen benämd "Kulor". Själ smälte
 henn blyet och formade kulorna. Han gjorde formen
 uträbitar och där trände henn blyet, som var varmt
 och flytande. Sedan fick detta stå och svalna. I kulorna
 fimmor hade träs igenom. Själva kanten bestod av
 ett smalt band, som var gjord av hästbäl. På detta,
 som var draget ^{genom} kulorna, kom alltså dessa att lösa.
 För att nättelt ej skulle gå upp i röken, hade man

använd så starkt material, som träbägel. Hade
 man använt ett vanligt segelgarn, skulle detta väl
 så snart ha ruttat upp. Hela nätet var fast i en
 rund ring, som var av ett klotter eller rättare ett hål. Man
 hade satt fast det på två ställen, att hela ringen var över-
 dragen (klädd) med nätmaskor. Sedan fanns det ett
 antal klotter, som var rörligt i längdriktning. I den
 övre delen av detta fanns två bonade med linor. I varje
 hål låg dubbla trådar, grova segelgarn, som nästan fylde
 hålen. Men ett stycke från hålen delade de på sig.
 Stängningen kom dessutom att löpa som på tvärs. Detta
 var i sin anda ända fast vid klotternas på
 sådant vis, att det var fem klotter mellan varje
 band. Hålen i klotret kunde sitta i en rad eller i två,
 i kors över varandra. I det här nätet fanns totalt två.
 Man kunde även säga, att banden gick ut som påder-
 lilla från detta. Jag har utprepade gånger sett på, när

med fader kastade nälet i ån. Han gick därifrån
 till vägen på ungefär följande sätt. När han kommit
 från till strandbadden, så kastade ^{han} nälet liksom man
 kastar dehus. Han höll ena handen om nätet i handen
 och den andra i munnen och sedan gjorde han en
 användande rörelse liksom för att tatta fack på del.
 I del ena kornet, där snörens sammanlag, fäns en lång,
 sammanlagd linor. Dessa hade lagd om alltså.
 Vid kastet alltså var ena handen förtad om vägen och
 om nätet för detta var sammanlagd till en massa,
 så gädder del, att vid kastet fört ut denna i sin kornet,
 att den kom samfatta så stor yta som möjligt. Sedan
 släppte man med handen och höll endast i linan,
 som samtidigt dropte ut. På grund av blyvolsen i
 römmen tyckte nälet måste gå ut till botten. Efter
 en kort tid, som var tillräcklig för att fånga fisker
 i nätet, så drog man i linan och drog in detta.

Så men drog i bandet, bleo fitherna i smedkänjen
 som i en stöck. Man fick i målet beordligen öst
 eller i mäst och skall, som är en dag mäst det
 som den enda fick man fick. Här hade man den tid
 lika out om fick tillson om. Men kunde man få
 i dessa men den mesta erhöll man i sina kommor.

I den komme, som jag har och far själv har gjort
 sinns fyra bögar. Men som sitter närmast struten är
 minst om de övriga bli ett par stam stäm, ju
 närmare arman man kommer. Utom själva
 komme, sinns det två armar, som elgät för bästa
 bögar. Bögarerna förs ju, ett bättre målet utgörande,
 så att det ej fäner ihop, vilket det elgät skulle
 göra. Arman är här mycket korta, antagligen
 orskarna, så att de säkert varit länge från bögarerna.
 I en ändan ju den sinns fjällen, som håller den fast.
 Två blandem på den hänger fyra träbitar, två på varje arm

I underkålen sitter små flenar instruktura i örnä öglor.
 Själva kroppen stod på botten. Man satte den ibland
 på händagen grund vatten, där djupet var endast ett
 par meter. Man ville helst, att den skulle ligga på sand-
 botten. Men det var ej säkert, att det var fiskolycka på
 den plats den stod, varför man måste flytta den. Man
 använde sig då av en eka man hade. Man placerade
 den längre ut på djupare vatten. Dessutom hade
 man en kanna, som man tog åt med. Deres satte
 man alltid i den s. kallade ålarännan, som gick mitt
 i ån. Den andre placerade man då på grundare vatten,
 medan den var fem eller sex meter djupt. Det fanns
 det ingen vass i ån. Den placerades på ett ställe,
 som ligger ungefär mitt för nuvarande brädgårds-
 museet. Man satte upp den på hösten i september
 månad. Man fäste den vid ett par stakar, som
 stoda i ån. Något särskilt bete lade man ej

i den. En tiden blev många ä. Men fick mest
fisk i bröjan på 1900-talet, speciellt 1908-10 voro
mycket fiskrika ä. Då fanns det mycket fisk
i ä men sedan blev det mindre och mindre
för varje ä. Nu finns det ingen fisk alls. Den
är fördärad av Lunds stads kloakratten.

För vägen (ungefär i april-månad) kom alltså smiten
vandrande från Lomma för all del. Den upprättade
därib stengratten. Det var det lätt att taga den i
kastträdet. Men påträffade den emellertid ej i Lunda-
trädet. Det fanns det mycket vatten i ä men sedan
när det blev mindre, kunde man ta skall, en mindre
vots mört, med händerna. Den gav till mat åt
katten.

Den fick man fångade som ört (mört) och skall och ibland
kunde man få en eller annan gädda, för förval
sig lit. Den kunde man få skal på som man i

maj månad. Man kunde fånga öb en vecka eller högst
fyrtio dagar under denna tid men sedan förtvann
den. I höstman, som man tall i ålarännan, kunde man
få ganska stor ål. Den kunde väga $\frac{1}{2}$ - 1 kg. Den var
mycket god.

Även som man hade en bröde med i åd, var flak i
botten och mycket lät, endast $\frac{1}{2}$ meter hög. Man
hade ett par åror att driva fram den med.

Utom med för så fiskade man lite till mäss i åd.
Det fanns ännu andra, som hade katnät och bommar.
Såhunda var det en man, som hette Sping. Han var
naturligt på Tröskuberg. Men han är död nu.
Storheten på bomman var följande. Först fanns ett utrop,
som gick till första båg. Avståndet däremellan var 32 cm,
mellan första och andra båg 37 cm, mellan bågparterna
tvärs över (på samma båg) var 65 cm. Mellan andra och tredje
var avståndet 25 cm och andra bågens bredd tvärs över var

4263

70 cm. Längden mellan tredje och fjärde båg var 43 cm.
Båda dessa var frästörta 85 cm.

I hanteln (över-) hanteln på varje arm utlösa två trä-
bitar. Dessa var $1\frac{1}{2}$ cm breda och $8\frac{1}{2}$ cm långa.
Längden på armarna var 1:19 m och 1:52 m under hanteln,
medan i överhanteln den var 1:27 och 1:52 m. Hjälden var
89 cm. Detta visar tydligt, att armarna vid något
tillfälle blivit avskurna.

På mitteln var ordändel från några fura kullhårer
och meter medan här kullhåren, som låg dubbel, var
 $6\frac{1}{2}$ meter.

8,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV